

ΞΕΝΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΑΙΜΙΛΙΟΥ ΡΙΣΜΠΟΥΡΓΚ

ΙΟΥΣΤΙΝΟΣ ΚΑΙ ΙΟΥΣΤΙΝΑ

ΥΤΟΣ ήταν δώδεκα χρόνων και τον έλεγαν 'Ιουστίνο, εκείνη δέκα και την έλεγαν 'Ιουστίνα. Είχαν γεννηθεί στο ίδιο χωριό κι' οι γονείς τους κατοικούσαν σε δυο γειτονικά σπίτια.

'Η 'Ιουστίνα φύλαγε χήνες κι' ο 'Ιουστίνος πήγαινε κάθε μέρα στη βοσκή τα βόδια και τις αγελάδες του πατέρα του. 'Η νέα κόρη όδινούσε πάντα τις χήνες της κοντά στο λειβάδι όπου ο 'Ιουστίνος έβασκε τα βόδια του. Καθόντουσαν τότε κι' οι δυο στο χορτάρι και κουβέντιαζαν. Καμμιά φορά μάλιστα τραγουδούσαν, γιατί είχαν κι' οι δυο τους ωραία φωνή. 'Εκείνη το μάθαινε καμμιά ρομάντζα ή κανένα τραγουδάκι που αυτός τ' άγνοούσε κι' εκείνος πάλι της μάθαινε κανένα άλλο.

"Όταν βρισκότουσαν μαζί, γελούσαν πάντοτε. Μά όταν χωρίζονταν, ήταν κι' οι δυο θλιμμένοι. "Αν καμμιά μέρα ή 'Ιουστίνα δεν πήγαινε τις χήνες της στα χωράφια, εκείνη την ημέρα ο 'Ιουστίνος φύλαγε άσχημα τις αγελάδες του και τις άφινε να βόσκουν μ' όλη τους την άνεση στα γειτονικά λειβάδια.

Την ημέρα αυτή, τα πουλιά τραγουδούσαν μονάχα τους Ι... Μά όταν την άλλη μέρα ξαναόμιγαν, τί εύτυχία, τί χαρά Ι... Μιά μέρα, ξέσπασε ξαφνικά μεγάλη μπόρα. 'Αστραπές έκτυλιωτικές ξέσχιζαν τα σύννεφα προς όλες τις διευθύνσεις. 'Ο κεραυνός βροντούσε. 'Οι δυο μικροί ζήτησαν καταφύγιο σ' ένα φράχτη, που ήταν γεμάτος κιάλας από πουλιά, που είχαν κρυφτεί τρομαγμένα εκεί. 'Η βροχή και το χαλάζι έπεφταν, όπως τον καιρό του Κατακλινομού.

'Η 'Ιουστίνα δεν είχε διαβάσει ποτέ τον «Παύλο και τη Βιργίνια». 'Ωστόσο, είχε την ίδια εμπνευση με τη Βιργίνια. 'Εκρυψε το κεφάλι της και το κεφάλι του 'Ιουστίνου μέσα στο μάλλινο μεσοφόρι της. 'Ωστόσο, κρύφονταν. 'Η βροχή κλυδούσε στα μελανοσιμένα τους χέρια και τα δόντια τους χτυπιόντουσαν άγρότητα. Για να ξεσταθούν, είχαν μαζευτεί ο ένας κοντά στον άλλο, σαν πουλιάκια μέσ' στη φωλιά τους.

Τα χρόνια πέρασαν και τα δυο παιδιά άρχισαν πια να μεγαλώνουν. 'Ο 'Ιουστίνος δεν πήγαινε πια τα ζώα του πατέρα του στη βοσκή, και ή 'Ιουστίνα έπαψε πια να φυλάει χήνες, γιατί οι γονείς της την είχαν βάσει μηθητευμένη σε μιιά μοδίστρα.

'Οι δυο φίλοι δεν βλέποντουσαν πια συχνά όπως άλλοτε, μά σκεφτόντουσαν πάντα ο ένας τον άλλο. Είχαν κοινές άγαμνησεις, που τίποτε δεν μπορούσε να τις σβύσει. Κάθε φορά που συναντιόντουσαν στο δρόμο κι' ο 'Ιουστίνος της μιλούσε, ή 'Ιουστίνα γινόταν κατακόκκινη, σαν κεράσι.

Κάθε Κυριακή, ο 'Ιουστίνος πήγαινε και την έπαιρνε, για να την οδηγήσει στο χορό. 'Εκείνη τότε ντινόταν, όσο μπορούσε πιά φάμορφα. 'Ο φίλος της την έβρισκε γοητευτική, την έσφιγγε στην άγκαλιά του κι' ή καρδούλα της αναπηδούσε από εύχαριότητα.

Καμμιά άλλη δεν ήταν πιά χαριτωμένη και πιά ανάλαφρη στο χορό, από την 'Ιουστίνα. "Όλα τα παλλήφια της θαύμαζαν και την προσκαλούσαν να χορεύουν μαζί της. 'Εκείνη δεν περιφρονούσε κανένα, μά έβρισκε πάντα τον τρόπο να χορεύει με τον 'Ιουστίνο πιά συχνά άπ' όλους.

'Η 'Ιουστίνα είχε κλεισει πια τα δεκαοχτώ της χρόνια. 'Ηταν μιιά ωραία κοπέλλα, ξανθή σαν στάχνη, με ανάστημα σολφίδος. Τα μάτια της γαλάζια σαν τη θάλασσα, είχαν βλέμμα 'Ανταλουζιάνας. Τα πάλλεντα δόντια της έμοιαζαν με μαργαριτάρια δεμένα με κορδάκι.

Είχε πόδια μικροσκοπικά και χέρια πριγκιπίσσης. Μιλούσαν για την όμορφιά της σε δέκα λεγών άπόστασι γύρω κι' όσοι την είχαν δει, την άνάφεραν σαν άληθινό θαύμα.

'Ο άριθμός των θαυμαστών της ήταν μεγάλος και πολλοί τη ζητούσαν σε γάμο. 'Εκείνη όμως δεν ήθελε κανένα, γιατί θυμόταν πάντα τον 'Ιουστίνο.

Μιά μέρα που πήγαινε σ' ένα γειτονικό χωριό για να ράψει ένα νυφάτιχο φόρεμα, συνάντησε στο δρόμο της τον 'Ιουστίνο. Φαινόταν πολύ στενωχωρημένος και κρατούσε τα μάτια του χαμηλωμένα. —Τί έχεις λοιπόν; τον ρώτησε.

'Εκείνος άναστήναξε και της άπάντησε : — 'Αγαπημένη μου 'Ιουστίνα, θά παντρευτώ. 'Ο πατέρας μου το θέλει.

'Εκείνη έγινε κατάκλιμη κι' ο φίλος της έξακολούθησε :

— Μά εγώ θά προτιμούσα έσένα. Τό ξέρεις καλά αυτό !

— Και παίρνεις μιιά άλλη ! φώναξε ή 'Ιουστίνα.

— Τί να κάνω, άφου ο πατέρας μου το θέλει ; Δεν σε βρίσκει άρκετά πλούσια.

— "Α ! είμαι πολύ φτωχή πράγματι. Και ποιιά είν' αυτή που παντρεύεται ;

— 'Η έξαδέλφη μου, ή μοναχοκόρη του άδελφου του πατέρα μου, του ιδιοκτήτου της άγροικίας του Σάρι.

— Κάνεις πολύ καλό γάμο, 'Ιουστίνε, και σε συχαίρω.

Κι' άφου είπε τα λόγια αυτά, ή νέα έφυγε γρήγορα. "Όταν άπομακρύνθηκε κάπως, γύρισε πίσω και κόνταξε. 'Ο 'Ιουστίνος είχε άπομείνει στην ίδια θέση, μη τολμώντας να την ακολουθήσει. Τότε εκείνη ξέσπασε σε λυγμούς κι' έξακολούθησε το δρόμο της κλαίγοντας.

***

'Ο 'Ιουστίνος, άμα παντρεύτηκε, έγκατέλειψε το χωριό του κι' έγκαταστάθηκε στην άγροικία του πεθερού του.

'Η 'Ιουστίνα είχε χάσει πια την εύθυμία της και τα δροσερά της χρώματα. 'Η παιδικές άγαμνησεις της την έκαναν τώρα να νοιώθει ένα βαθύ πόνο. "Ότε το τραγουδί, ούτε το μέλο ανέβαινε πια στα χείλη της.

Την ώρα που ή συντροφισσέ της διασκεδάσαν, εκείνη έλαιγε. 'Η πληγή της καρδιάς της ήταν πάντα ματωμένη. Μά επειδή ήταν περήφανη, δεν άφινε να φαίνεται ο πόνος της.

"Επειτ' από λίγο καιρό, ένας νέος, τον όποιο είχε άποκρούσει άλλοτε, τη ζήτησε πάλι σε γάμο. Αυτή τη φορά, ή αίτησή του έγινε δεκτή, άν και δεν ήταν ο πιά πλούσιος άπ' όσους την άγαπούσαν.

Τον παντρεύτηκε λοιπόν, χωρίς να ξέρη κι' αυτός το γιατί.

Λίγο καιρό μετά το γάμο της, ξαναδέ τον 'Ιουστίνο. Φορούσε πένθος στο καπέλλο του, γιατί ή γυναίκα του είχε πεθάνει.

— "Αχ, 'Ιουστίνα, της είπε, γιατί βιάστηκες τόσο πολύ ; "Αν δεν είχες παντρευτεί, θά μπορούσαμε να γίνουμε τώρα εύτυχημένοι, γιατί είμαι έλευθερος, πλούσιος και σ' άγαπώ πάντοτε.

'Εκείνη δεν θέλησε να θυμηθί πώς την είχε άπαρηγηθεί και του άπάντησε θλιβείρα :

— Ναι... Θά γινόμαστε εύτυχημένοι...

— "Όστε δεν με λησμόνησες ;

— "Όχι.

— "Ω ! μιού το σύζυγό σου ! φώναξε τότε ο 'Ιουστίνος. Είν' ένας μέθυσος, ένας που τα τρέφει όλα... "Ω ! σίγουρα θά ζης πολύ εύτυχημένη κοντά του.

'Η 'Ιουστίνα άναστήναξε.

— Δένε μάλιστα πώς σε δέρονε... έξακολούθησε ο 'Ιουστίνος.

'Η 'Ιουστίνα χαμήλωσε τα μάτια της.

— 'Ο άθλιος ! φώναξε ο 'Ιουστίνος με φωνή βραχνή. Μά άκου, 'Ιουστίνα, άν χρεήσης καμμιά μέρα, θά παντρευτής έμένα.

— Ναι. Σου το υπόσχομαι.

— Τότε, θά περιμένω να χρεήσης. Θά περιμένω και σαράντα χρόνια, έν άνάγκη.

***

'Ο 'Ιουστίνος έμεινε πιστός στην υπόσχεσή του πέντε χρόνια. Μά σαν πέρασε αυτός ο καιρός, βλέποντας πώς ο σύζυγος της φίλης του δεν είχε καμμιά διάθεση να πεθάνει, ξαναπαντρεύτηκε.

Μά δεν είχαν περάσει όχτώ μέρες άπ' το γάμο, όταν έμαθε δι ο σύζυγος της 'Ιουστίνας είχε πεθάνει ξαφνικά έπειτα από ένα γλέντι, στο όποιο είχε πια ένα περίδρομο.

— 'Η μοίρα μάζ καταδιώκει ! φώναξε. Δεν θά γίνουμε λοιπόν ποτέ εύτυχημένη ή 'Ιουστίνα κι' εγώ...

Και χώνοντας το κεφάλι του μέσα στα χέρια του, άρχισε να τραβά ή μαλλιιά του.

Τό ίδιο βράδυ δέ, επειδή ή γυναίκα του το παραπονέθηκε πώς δεν ήταν τρυφερός μαζί της, έξοργίστηκε τόσο, ώστε της έδωσε ένα χαστούκι. 'Ηταν το πρώτο, μά όχι και το τελευταίο.

"Επειτ' από λίγες μέρες, ένα πρωί, ο 'Ιουστίνος έλαβε την ακό-

'Ο 'Ιουστίνος την έσφιγγε στην άγκαλιά του κι' ή καρδούλα της χτυπούσε από χαρά...

λουθη επιστολή :

«Ο σύζυγός μου πέθανε. Θά τ' έμαθες βέβαια, όπως έμαθα κι' εγώ τόν δεύτερο γάμο σου. Δέν μνηστικάκι γι' αυτό έναντιόν σου, γιατί περιμένες πέντε δλόκληρα χρόνια. Φεύγω αύριο για τ' Παρίσι, για νά έργαστώ σέ μία μεγάλη μοδιέρα που μου έκανε έπωφελείς προτάσεις. Έτσι, φτωχή μου φίλε, χωρίζομαστε για πάντα. Δέν θέλησα νά φύγω προτού σ' αποχαιρετήσω και προτού σου ύποσχεθώ μέ τή σειρά μου ότι θά μείνω χήρα αιώνίως. Υπέφερα πολύ στόν πρώτο μου γάμο, για νά μήν κάνω πάλι τό ίδιο.

'Ιουστίνα».

***

«Έπειτ' από δεκαπέντε χρόνια, ή δεύτερη γυναίκα τού 'Ιουστίνου πέθανε. Ήταν πειά σαράντα τριών χρόνων και τά μαλλιά του είχαν άρχίσει νά γίνονται γκριζά. Δέν είχε ξεχάσει τήν 'Ιουστίνα, μά άγνωστές τί είχε άπογίνει. Γι' αυτό, θέλοντας νά τήν ξαναβή, μάζεψε τά χρημάτια του και τράβηξε για τό Παρίσι.

Ξαναβήκε έκει τήν 'Ιουστίνα του... παντρεμένη και μητέρα τεσσάρων παιδιών. Αποκοιλιούτο πάλι νά τήν άναγνωρίσει, τόσο που άναγκάστηκε εκείνη τέσσερες φορές νά τού έπαναλάβη : «Ναι, εγώ είμαι !...». Τότε εκείνος έβγαλε ένα στεναγμό. Ναι, ήταν ή 'Ιουστίνα του, μά είχε αλλάξει πολύ. Τής είχαν πέσει δυό δόντια, τά μαλλιά της είχαν άραιώσει και τό λυγερό κομμάτι της είχε χάσει δηλ του τή χάρη. Από τήν παλιά 'Ιουστίνα δέν άπόμεινε πειά, παρα μόνο τό βλέμμα της.

—'Αλλάξαμε λίγο, φίλε μου, τού είπε. Τι τά θέλεις ;... Γεράσαμε. Πώς ήρθες στό Παρίσι ;

—'Ηρθα επίτηδες για σένα. "Αχ! 'Ιουστίνα, γιατί παντρεύτηκες ;

- Τι τά θέλεις, έκανα μά άνοησία...
- Είσαι εύτυχισμένη ;
- Καθόλου, 'Ο δεύτερος άντρας μου εινε βέβαια λιγώτερο μέθυσος άπ' τόν πρώτο, μά πάλι πού άγροίκος. 'Ο άλλος μέ χτυπούσε μόνο όταν ήταν μεθυμένος, ένώ αυτός μέ χτυπούσε πρωί και βράδυ. "Α! σέ συλλογίζομαι συχνά, φτωχέ μου 'Ιουστίνα.
- 'Ωστε δέν μέ έχάσες ;
- Καθόλου.

«Περίεργο—έκανε έπειτ' από λίγη ώρα ό 'Ιουστίνος ένώ έφευγε— δέν μοιάζει πειά καθόλου μέ τήν παλιά 'Ιουστίνα και όμως νοιώθω πάντα γι' αυτή κάτι μέσα στην καρδιά μου...».

Ξαναγύρισε στην πατρίδα του κι' έλειτα από λίγες μέρες παντρεύτηκε για τρίτη φορά...

***

'Ο 'Ιουστίνος έζησε είκοσι χρόνια μέ τήν τρίτη του γυναίκα, χωρίς όμως νά τήν άγαπήσει περισσότερο άπ' τήν πρώτη και τή δεύτερη.

«Όταν πέθανε κι' αυτή, πάντρεψε τά παιδιά του και μαζεύοντας όλη τήν περιουσία του πού ήταν άρκετά σεβαστή, ξεκίνησε για τό Παρίσι. Είχε κλείσει πειά τά έθδομηντά του χρόνια.

'Η 'Ιουστίνα ήταν τώρα κι' αυτή χήρα από καιρό. Τά παιδιά της είχαν πεθάνει και έπειδή ήταν φτωχή, εργαζόταν ακόμα για νά ζήσει.

Μόλις είδε έξαιρα τόν 'Ιουστίνου, λίγο έλειψε νά λιποθυμήσει. Τόν έσφιξε στην άγκαλιά της και έπ' ένα τέταρτο της ώρας έκαίαν κι' οί δυό άπ' τή χαρά τους.

- Μέ θυμήθηκες λοιπόν ; τόν ρώτησε.
  - Τό βλέπεις αυτό, αφού ξανάθω κοντά σου.
  - "Ω! και τί ήρθες νά κάνης ;
  - Νά σέ παντρευτώ.
- 'Ακούγοντας τήν άπάντησί του, άρχισε νά γελά πάλι τρελλά, μά εκείνος έπρόσθεσε σοβαρά :
- Πρέπει νά γίνουμε εύτυχισμένοι...

***

Παντρεύτηκαν πράγματι, μά τήν άλλη μέρα κιάλας τού γάμου τους άρχισαν τίς γκριζιές. Κι' από τά λόγια, δέν άρχισαν νά ρθούν στό χέρι. 'Η 'Ιουστίνα έχωσε τά νύχια της στό πρόσωπο τού 'Ιουστίνου της και αυτός πάλι πήρε ένα ραβδί και τό έσπασε στη ράχη τής 'Ιουστίνας του.

Οί γείτονες τρομαγμένοι, πήγαν κι' έφεραν τούς χωροφύλακες, οί όποιοί ώδήγησαν τούς δυό συζύγους στόν άστυνόμο. "Έπειτ' από ένα μήνα, τό δικαστήριο έβγαλε τό διαζύγιό τους.

Αυτό ήταν τό τέλος τού ειδυλλίου των δυό χωριατόπουλων.

ΑΙΜΙΑ ΡΙΣΜΠΟΥΡΓΚ

ΞΟΦΑ ΛΟΓΙΑ

Κανείς άνόητος δέν ξέρει ποτέ πότε πρέπει νά σωπαίνει. Τ ο ρ κ ο υ ν ά τ ο υ ς Τ ά σ σ ο ς

'Η φύσις μ'ας έδωσε δυό αυτιά και μά γλώσσα, για ν' ακούμε διπλά άπ' όσα λέμε.

Ζ ή ν ω ν

Πολλοί σπαταλούν τό περισσότερο μέρος τής ζωής τους για νά κάνουν δυστυχές τό υπόλοιπο. Α λ ο ο υ ε ρ

ΑΠ' ΤΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΤΟΥ 'ΜΠΟΥΚΕΤΩ..

ΕΚΚΕΚΤΑ ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Τό δωρο τού 'Αραγά και ή άπροσεξία τού βαρθεύ του. 'Η καλωσύνη και τό χιούμορ τού μεγάλου άστρονόμου. 'Ο Βερολινέζος έμπορος και ή πενηρία του. Μία χρυσόποικιλτή πυτζάμα πρής τόν αυτοκράτορα. Τί ζητούσε άντι άμοιβής. Και τί έλαξε. 'Ο Τσάρος κι' ό σιδηροδρομικός υπάλληλος. Γιατί δέν έτρεχε τό τραίνο, κτλ. κτλ.

Στείλανε κάποτε ώς δώρον στό διάσημο άστρονόμο 'Αραγά ένα βαρόμετρο, νέου τύπου, πολυτιμώτατο. "Υστερα από λίγες μέρες όμως τό σπάνιο αυτό όργανο έπεσε άπ' τά χέρια τού βοηθού τού άστρονόμου κι' έγινε χίλια κομμάτια. 'Ο βοηθός τού 'Αραγά ήταν πειά άπαρηγόρητος. Κι' ό διάσημος άστρονόμος όμως λιπήθηκε πολύ γι' αυτό που συνέβη. 'Ωστόσο, βλέποντας τόν βοηθό του νά θρηνη άτέλειπμμένα για τή ζημία πούκανε, γύρισε και τού είπε, χαμογελώντας :

— Ποτέ στη ζωή μου, φίλε μου, δέν είδα βαρόμετρο νά κατέβη... τόσο χαμηλά !...

***

Για τόν αυτοκράτορα της Γερμανίας Γουλιέλμο τόν Α', διηγούνται τό έξης χαρακτηριστικό ανέκδοτο :

'Ο διευθυντής ενός από τά μεγαλύτερα έμπορικά της Φραγκφούρτης τού έστειλε κάποτε μία μεταξωτή χρυσόποικιλτή πυτζάμα μέ τήν παράκλησι όπως, άντι άλλης άμοιβής, τού δοθεί ό τίτλος τού προμηθευτού της Αύλης. "Υστερα από λίγον καιρό όμως, ό πονηρός έμπορος έλαβε πίσω τό δώρο του άπ' τό αυτοκρατορικό αλληρχειό, συνοδευόμενο από τό έξης λακωνικότατο σημείωμα :

«Οί άπόγονοί των Χοεντζόλερν δέν φορούν πυτζάμες».

***

Κατά τό 1853, ό αυτοκράτορ της Ρωσίας Νικόλαος ό Α', ταξίδευε σιδηροδρομικά μαζί μ' έναν άπ' τούς ύπουργούς του. 'Η ταχύτης της άμαξοστοιχίας όμως ήταν πολύ μικρή κι' ό αυτοκράτορ, άνεπιθυμώντας νά φτάσει στό τέρμα τού ταξειδιού του, έκάλωσε τόν ύπουργό του και τόν έρώτησε :

- Σεις δέν μέ διαβεβαιώσατε, ότι ή άμαξοστοιχία αυτή τρέχει ύλγιστά ; Πώς συμβαίνει τώρα νά πηγαίνω τόσο άργά ;
- Μεγαλειότατε, άπάντησε ό ύπουργός, άπορώ κι' εγώ σχετικώς. Μέ τήν ίδια ακριβώς άμαξοστοιχία έταξίδευα και πρό ήμερών και θυμάμαι πολύ καλά, ότι είχε αναπτύξει τεραστία ταχύτητα. Σημειώστε δε, ότι σήμερα παράγειλά στό μηχανοδηγό ν' αναπτύξει ακόμα μεγαλύτερη ταχύτητα. Δέν καταλαβαίνω λοιπόν, γιατί δέν ύπάκουσε.
- Είδοποιείστε τό μηχανοδηγό, ότι ό αυτοκράτορ διατάσσει ν' αύξησει τήν ταχύτητα τού τράινου, είπε ό Νικόλαος.

'Η αυτοκρατορική διαταγή μετεδιδόθηκε άμέσως, αλλά ή ταχύτης τού τράινου έξασκοιούθωσε νά παραμείνη ή ίδια.

'Η διαταγή έπανελήφθη σέ λίγο κατηγορηματικώτερη, χωρίς όμως και πάλι νά ληφθή ύπ' όψη.

Είχαν φτάσει πειά στόν πρώτο σταθμό κι' ό Τσάρος, ώργισμένος, διατάξε και τού παρουσίασαν τόν πεσματάρη μηχανοδηγό, στόν όποιο έκαμε δομημάτες παρατηρήσεις.

- Μεγαλειότατε, άπάντησε μέ άπάθεια εκείνος, εινε πολύ επικίνδυνο ν' αναπτύσσει μεγάλη ταχύτητα ή άμαξοστοιχία.
- Και προχθές πού ταξίδευε ό κύριος ύπουργός δέν ήταν επικίνδυνο ; ρώτησε ό Τσάρος.
- Βέβαια, αλλά ή Ρωσία έχει πολλούς ύπουργούς. Μεγαλειότατε, ένώ αυτοκράτορα έχει ένα και μόνον !

"Υστερ' άπ' τήν έξυτην αυτή άπάντησι, ό αυτοκράτορ κατεπρανήθη, κύτταξε χαμογελώντας τόν ύπουργό του κι' επέτρεψε στόν μηχανοδηγό νά άδηγήσει τήν άμαξοστοιχία μ' όση ταχύτητα ήθελε αυτός.

***

'Ο Γάλλος συγγραφέας Μασσέ, ήταν πολύ συμπονετικός για τό ζώο. 'Ο κριτικός τού «Φινγκαρό» Φίλιππος Ζίλλ, ό όποιός ήταν φίλος του, διηγείτο σχετικώς τό έξης χαρακτηριστικό ανέκδοτο :

'Ο Μασσέ είχε στό σπίτι του πολλούς ποντικούς, οί όποιοί τούκανε μεγάλες ζημιές. 'Επ' τέλος αποφάσισε νά στήσει ποντικοπαγίδες, για ν' άπαλλαγ ή από τά καταστρεφτικά αυτά τροκινάκια.

"Ένα χειμωνιάτικο πρωί λοιπόν, πού τόν είχε έπισκεφθεί σπίτι του ό Ζίλλ, τόν βρήκε νά παίξει μέ δυό ποντίκια. πούχαν πιαστεί στη φράκα.

- Τι θά τά κάνεις τώρα αυτά ; τόν ρώτησε ό Ζίλλ.
- Θά τ' άπολίωστο στό δρόμο! άπάντησε ό Μασσέ. Κι' άνοίγοντας τήν πόρτα, βγήκε στό δρόμο, κρατώντας τήν ποντικοπαγίδα. Ξαναγύρισε όμως άμέσως μέ τή φράκα στό χέρι και έπαι στο Ζίλλ :

—"Ω! τά καίμένα! Δέν μου βαστάει ή καρδιά νά τ' άφήσω στό δρόμο, μέ τόσο κρύο πού κάνει έξω !..